

16224 *LLEI 25/1994, de 12 de juliol, per la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva.* («BOE» 166, de 13-7-1994.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei,
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei
següent i jo la sanciono

PREÀMBUL

I. L'actual règim jurídic de la televisió com a mitjà de comunicació social arrenca a Espanya de la Llei 4/1980, de 10 de gener, de l'Estatut de la ràdio i la televisió, que configura la televisió, de conformitat amb l'article 128.2 de la Constitució, com un servei públic essencial de titularitat de l'Estat que presta en règim de gestió directa l'ens públic RTVE, a través d'una societat estatal denominada Televisió Espanyola.

Amb posterioritat, i d'acord amb l'article 2 de la Llei anterior, la Llei 46/1983, de 26 de desembre, reguladora del tercer canal de Televisió, va autoritzar el Govern a prendre les mesures necessàries per a la posada en funcionament d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal i per atorgar-lo en règim de concessió en l'àmbit territorial de cada comunitat autònoma, prèvia sol·licitud dels seus òrgans de govern i en els termes previstos en els seus respectius estatuts d'autonomia, a l'Estatut de la ràdio i la televisió, en les seves disposicions complementàries d'ordre tècnic i en el que disposa la mateixa Llei.

D'altra banda, la Llei 10/1988, de 3 de maig, de televisió privada, regula la gestió indirecta del servei públic essencial de la televisió, que l'han de portar a terme societats anònimes en règim de concessió administrativa de conformitat amb el que disposa la Llei esmentada i que s'ha d'inspirar en els principis expressats a l'article quart de la Llei reguladora de l'Estatut de la ràdio i la televisió.

Finalment, la Llei 35/1992, de 22 de desembre, de la televisió per satèl·lit, estableix el règim específic de la prestació d'aquest servei públic quan per fer-ho s'utilitzin satèl·lits de comunicacions d'acord amb els tractats i acords internacionals subscrits per Espanya i autoritzats pel Govern per a aquests fins, als quals s'accedeixi mitjançant un enllaç ascendent amb origen en el territori espanyol.

Aquests textos legals, altres de complementaris de rang inferior i alguna llei específica, com la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, regulen l'àmbit de la televisió com a mitjà de comunicació social, sense perjudici dels seus aspectes tècnics, que estan establerts a la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions.

II. El 3 d'octubre de 1989, el Consell de la Comunitat Europea va adoptar la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva.

Aquesta Directiva, que té per antecedent immediat el Conveni europeu sobre televisió transfronterera adoptat en el si del Consell d'Europa el 5 de maig de 1989 i que està pendent de ratificació per Espanya, troba el seu fonament en els articles 57.2 i 66 del Tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea, en considerar -segons

expressa en el seu preàmbul- que la televisió constitueix, en circumstàncies normals, un servei la lliure circulació del qual significa a més una manifestació específica del principi més general de la llibertat d'expressió que estableix l'article 10 del Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i llibertats fonamentals subscrit a Roma el 4 de novembre de 1950.

III. Aquesta Llei incorpora al dret espanyol les normes que conté la Directiva 89/552/CEE. Aquest procediment d'aprovar una sola Llei per a totes les matèries recollides a la Directiva s'ha considerat més adequat que el d'inserir els preceptes d'aquesta en els diversos textos legals, que podrien haver quedat afectats per les prescripcions d'aquella, o que el de dictar diversos textos diferents en funció de les diverses matèries regulades. Amb això es produeix una aplicació unificada i més coherent de les normes de la Directiva i s'eviten les qüestions que s'han suscitat en altres estats membres que han fet incorporacions parcials als seus respectius drets interns o han adoptat diferents disposicions legals i reglamentàries.

IV. La Llei s'estructura en cinc capítols, una disposició addicional, dues de transitòries, una de derogatòria i dues disposicions finals.

1. El capítol I, dedicat a les «disposicions d'aplicació general», recull l'objecte de la Llei, el seu àmbit territorial d'aplicació, les definicions dels principals termes que utilitza la Llei i el principi capital, fonament de tota la Directiva, de la lliure recepció en el territori espanyol de les emissions de televisió procedents d'un altre Estat membre de la Unió Europea. En relació amb aquest capítol s'han de destacar certes qüestions importants:

En primer terme, la Llei és aplicable a les emissions de televisió que es realitzin des del territori espanyol, i queden fora del seu àmbit les emissions destinades a ser captades exclusivament en els estats que no siguin membres de la Unió Europea sempre que les emissions no siguin rebudes, de manera directa o indirecta, en el territori espanyol.

En segon lloc, s'ha de destacar que els conceptes de la Directiva es recullen a la Llei, per bé que adaptats en la mesura que és possible als del dret intern. En aquest sentit, la definició de la televisió que ofereixen la Directiva i la Llei no és coincident amb la que conté l'article 25.2 de la Llei d'ordenació de les telecomunicacions, diferència que respon al fet que la definició que conté aquesta última mira més a l'aspecte tècnic i de les xarxes del servei que no pas a la televisió com a mitjà de comunicació social i al missatge que aquesta emet i difon.

Pel que fa a la llibertat de recepció a Espanya de les emissions procedents d'altres Estats comunitaris, la Directiva considerada suficient l'ajustament de les emissions a la legislació de l'Estat membre d'origen, tal com la coordina la Directiva, per garantir la lliure circulació de serveis a la Unió Europea, sense necessitat d'un control secundari per part de l'Estat receptor. No obstant això, aquest control el permet la Directiva, amb la consegüent facultat de suspensió de les emissions, si es compleixen les condicions que aquella exigeix, el supòsit de fet de la qual parteix d'una infracció manifesta, seriosa, greu i reiterada de les normes sobre protecció dels menors.

2. El capítol II de la Llei regula la «promoció i distribució de determinats programes televisius».

En aquest capítol s'estableix amb caràcter general la reserva d'un 50 per 100 del temps d'emissió anual de les entitats que presten el servei públic de televisió, a la difusió d'obres europees; i al seu torn es reserva la meitat d'aquest temps de reserva a l'emissió d'obres europees en expressió originària espanyola.

A banda d'això, s'estableix la reserva d'un 10 per 100 d'aquell temps de reserva majoritària a l'emissió d'obres europees de productors independents, de les quals la

majoria han de correspondre a obres produïdes els últims cinc anys.

D'altra banda, de conformitat també amb la Directiva, s'exclou del còmput com a temps d'emissió els programes d'informació, les transmissions esportives, els concursos o jocs, la publicitat, els serveis de teletext i les ofertes directes al públic per a la venda, compres, lloguer de productes o prestació de serveis; i es veda també, d'acord amb aquella, la difusió d'obres cinematogràfiques abans d'un termini de dos anys des del començament de la seva exhibició en sales comercials, llevat que es tracti de pel·lícules específicament realitzades per a la televisió o per a suports diferents dels de la seva exhibició en sales de cinema, que hi hagi un acord en contra entre el titular de l'obra i l'entitat difusora o que les obres hagin estat coproduïdes per aquestes entitats, cas en què el termini és d'un any.

3. El capítol III versa sobre la publicitat per televisió i el patrocini televisiu, i s'estableixen les normes que regulen l'una i l'altre.

Així, i a més del que disposa la Llei general de publicitat, es determinen els supòsits en els quals la publicitat per televisió mereix la qualificació de publicitat il·lícita, i també es prohibeixen certs objectes publicitaris, com els cigarrets i altres productes del tabac, i s'inclou en la prohibició no només la publicitat directa, sinó també la indirecta.

La publicitat de begudes alcohòliques se sotmet, d'acord amb la Directiva, a uns criteris estrictes en funció de les persones a les quals no pot estar adreçada (els menors d'edat), dels missatges que ha d'evitar (èxit, millora del rendiment o de les relacions personals, o propietats beneficioses), o dels fins que no ha de perseguir (fomentar-ne el consum immoderat o oferir una imatge positiva de l'alcohol).

Una qüestió de capital importància a la Llei són les regles sobre la identificació de la publicitat, la seva diferenciació de la resta de la programació i la seva difusió agrupada, i es permeten tan sols de manera excepcional els espais publicitaris aïllats; així com les establertes en relació amb els llocs de la programació en els quals s'ha d'inserir la publicitat, els terminis i cadències d'interrupció de la programació per a les emissions publicitàries i els percentatges màxims de temps de transmissió dedicat a la publicitat sobre el total de les emissions.

Respecte d'això, la Llei estableix dues regles essencials: d'una banda, que el temps de transmissió dedicat a la publicitat no ha de ser superior al 15 per 100 del temps diari d'emissió, i es pot dedicar un altre 5 per 100 d'aquest temps a la publicitat en forma d'ofertes al públic realitzades directament per vendre, comprar, llogar béns o productes o prestar serveis, i, d'altra banda, que el temps de transmissió publicitària per hora d'emissió no pot superar els dotze minuts.

Finalment, aquest capítol incorpora les normes relatives al patrocini televisiu (en la definició del qual destaca el caràcter contractual, com la Llei general de publicitat), i a evitar qualsevol influència del patrocinador que atempti contra la independència o responsabilitat de l'entitat emissora, de manera que s'ordena la seva identificació clara, s'impedeix que el patrocini es converteixi en una forma de publicitat i es veda el patrocini de persones que fabriquin o vinguin productes o prestin serveis la publicitat dels quals estigui prohibida per l'ordenament vigent, i també que programes d'informació diària o d'actualitat política puguin ser-ne objecte.

4. El capítol IV està destinat a la «protecció dels menors en la programació televisiva», tant davant del contingut de la publicitat, per no explotar la seva inexperiència, la confiança en els pares o tutors o la seva credulitat sobre les característiques dels productes anunciats, com davant de la resta de la programació, a fi de preservar el seu correcte desenvolupament físic, mental i moral,

i s'estableix per a això la necessitat d'advertir sobre el contingut de la programació que pugui atemptar contra el desenvolupament del menor.

5. El capítol V s'ocupa del «règim sancionador», i atribueix les competències sancionadores, segons la gravetat de la infracció, al Consell de Ministres i al ministre d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient.

Quant a les infraccions i sancions, la Llei, a més de qualificar d'infracció greu o molt greu els actes que contravinguin a les obligacions i prohibicions que estableix, es remet, pel que fa a les sancions, a la Llei de televisió privada.

6. La Llei no conté cap referència al dret de rectificació davant de programes televisius, perquè entén que el seu contingut està prou cobert per la Llei orgànica 2/1984, de 26 de març, reguladora del dret de rectificació.

7. La disposició addicional conté l'autorització al Govern per requerir a les entitats que presten el servei de televisió les dades necessàries per al compliment del deure d'informar la Comissió de la Comunitat Europea.

8. Les disposicions transitòries estableixen les regles per complir dins el termini les reserves d'emissió per a obres europees i per a obres europees de productors independents.

9. Finalment, les disposicions derogatòria i finals procedeixen a derogar expressament els preceptes de la Llei de la televisió privada afectats pel nou règim, a determinar els títols constitucionals que habiliten l'Estat per dictar la Llei (article 149.1, 1r, 21è i 27è), a autoritzar el Govern per adoptar les mesures que garanteixin la conformitat amb la Llei de les emissions originàries de tercers països, que puguin ser rebudes en el territori espanyol, i per dictar les normes de desplegament i execució de la futura Llei.

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

Aquesta Llei té per objecte establir el règim jurídic que garanteixi la lliure difusió i recepció de les emissions televisives entre els estats de la Unió Europea; desenvolupar determinades produccions televisives; protegir contra certes formes de publicitat i objectes publicitaris; defensar els menors per preservar el seu correcte desenvolupament físic, mental i moral, i regular el patrocini televisiu, d'acord amb les normes que conté aquesta Llei.

Article 2. *Àmbit d'aplicació.*

1. Aquesta Llei s'aplica a les emissions que realitzin des del territori espanyol les entitats que prestin directament o indirectament el servei públic de televisió.

2. A les emissions de televisió destinades exclusivament a ser captades en el territori d'altres Estats que no siguin membres de la Unió Europea, només els és aplicable el que disposen els articles 9, 10, 11 i el capítol IV d'aquesta Llei.

Article 3. *Definicions.*

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per:

a) «Televisió», l'emissió primària, amb cable o sense, per terra o per satèl·lit, codificada o no, de programes televisats destinats al públic.

Aquest concepte comprèn la comunicació de programes entre persones físiques o jurídiques, públiques o privades, que tinguin per finalitat l'emissió de televisió destinada al públic. En canvi, no s'inclouen en aquesta definició els serveis de comunicacions, prestats prèvia

petició individual, la finalitat dels quals sigui l'aportació d'elements d'informació o altres prestacions, com ara serveis de facsímil, bancs de dades electrònics i altres serveis similars.

b) «Publicitat per televisió», qualsevol forma de missatge televisat emès a canvi d'una remuneració de qualsevol naturalesa, realitzat per ordre d'una persona física o jurídica, pública o privada, i relatiu a una activitat comercial, industrial, artesanal o a una professió liberal, amb la finalitat de promoure la contractació de béns, mobles o immobles, serveis, drets i obligacions.

Els espais dedicats a la promoció de la mateixa programació no es consideren publicitat televisiva, sense perjudici del que estableix l'apartat 2 de l'article 14 d'aquesta Llei.

c) «Publicitat encoberta», la forma de publicitat que suposa la presentació verbal o visual, de forma no esporàdica o ocasional, dels béns, serveis, nom, marca o activitats d'un fabricant de mercaderies o d'un empresari de serveis en programes en què la presentació té, de manera intencionada per part de l'entitat que presta el servei públic de televisió, un propòsit publicitari i pot induir el públic a error quant a la naturalesa de la presentació.

La presentació dels béns, serveis, nom, marca o activitats es considera intencionada, i per tant té el caràcter de publicitat encoberta, si es fa a canvi d'una remuneració, sigui quina sigui la seva naturalesa.

No té aquesta consideració la presentació que es fa en esdeveniments oberts al públic organitzats per terceres persones i els drets d'emissió televisiva dels quals s'han cedit a una entitat que presta el servei públic de televisió.

d) «Publicitat indirecta», la que sense esmentar directament els productes, utilitza marques, símbols o altres trets distintius d'aquests productes o d'empreses les activitats principals o conegudes de les quals inclouen la seva producció o comercialització.

e) «Patrocini publicitari per televisió», el contracte en virtut del qual una persona física o jurídica, denominada patrocinador, no vinculada a la producció, comercialització o difusió televisives, contribueix al finançament de programes de televisió realitzats per una altra persona, física o jurídica, anomenada patrocinat, amb la finalitat de promoure el nom, marca, imatge, activitats o realitzacions del patrocinador.

f) «Productor independent», la persona física o jurídica que no és objecte d'influència dominant per part de les entitats de radiodifusió televisiva per raons de propietat, participació financera o de les normes que la regeixen.

S'entén que hi ha una influència dominant, directa o indirecta, per raons de propietat o participació financera, si les entitats de televisió tenen més del 50 per 100 del capital subscrit a l'empresa productora, disposen de la majoria dels vots corresponents a les participacions emeses per aquesta, o poden designar més de la meitat dels òrgans d'administració o direcció.

Article 4. *Llibertat de recepció.*

Es garanteix la llibertat de recepció en el territori espanyol de les emissions de televisió procedents d'un altre Estat membre de la Unió Europea, sempre que siguin conformes amb les normes comunitàries i la legislació de l'esmentat Estat sobre la matèria a què es refereix aquesta Llei i no interfereixin tècnicament les emissions regulars de les emissions espanyoles.

CAPÍTOL II

De la promoció, difusió i producció de determinats programes televisius

Article 5. *Obres europees.*

1. Les entitats que prestin directament o indirectament el servei públic de televisió han de reservar el 51 per 100 del temps d'emissió anual a la difusió d'obres europees.

2. Més del 50 per 100 del temps de reserva a què es refereix el número anterior, l'han de dedicar, al seu torn, a l'emissió d'obres europees en expressió originària en qualsevol llengua espanyola.

3. Tenen la consideració d'obres europees les obres originàries d'estats membres de la Unió Europea o d'estats tercers europeus que siguin part del Conveni europeu sobre la televisió transfronterera del Consell d'Europa en les quals un 51 per 100 del total d'autors, intèrprets, tècnics o altres treballadors que hi participin resideixin en algun dels estats esmentats.

Aquestes obres han de complir, a més, alguna de les condicions següents:

a) Han d'estar realitzades per un o més productors establerts en un o diversos dels estats esmentats.

b) Han de tenir una producció supervisada i controlada per un o diversos productors establerts en algun o alguns dels estats esmentats.

c) Han de finançar el cost total de producció mitjançant la contribució majoritària de productors establerts en els estats esmentats, en supòsits de coproducció, sempre que aquesta no sigui controlada per un o diversos productors establerts fora d'aquests.

4. També tenen la consideració d'obres europees les originàries d'estats tercers europeus, diferents dels esmentats a l'apartat anterior, amb els quals la Unió Europea hagi subscrit acords sempre que, almenys, un 51 per 100 del total d'autors, intèrprets, tècnics o altres treballadors que hi participin, resideixin en algun dels estats al·ludits a l'apartat anterior.

5. Les obres que no siguin europees d'acord amb els números anteriors, però en les quals un 51 per 100 del total d'intèrprets, autors, tècnics o altres treballadors que hi participin siguin residents en un o diversos estats membres de la Unió Europea, es consideren obres europees a raó de la proporció de la contribució dels coproductors comunitaris en el cost total de la producció.

Article 6. *Obres europees de productors independents.*

Els prestadors del servei públic de televisió, dins del temps de reserva establert al número 1 de l'article anterior, han de reservar un mínim del 10 per 100 del temps d'emissió a obres europees de productors independents de les entitats de televisió, de les quals més de la meitat han de correspondre a obres produïdes els últims cinc anys.

Article 7. *Exclusió de còmput.*

Als efectes dels articles anteriors d'aquest capítol, no es computa com a temps d'emissió el dedicat a informacions, transmissions esportives, concursos o jocs, publicitat, serveis de teletext i a les ofertes directes al públic per a la venda, compra, lloguer de productes o prestació de serveis.

Article 8. *Difusió d'obres cinematogràfiques.*

No es poden difondre per televisió obres cinematogràfiques abans del termini de dos anys, comptats des del

començament de la seva exhibició en sales de cinema de qualsevol dels estats membres de la Unió Europea, llevat que es tracti d'obres cinematogràfiques específicament realitzades per a la televisió o per a suports diferents dels de l'exhibició en sales de cinema, que hi hagi un acord en contra entre el titular de l'obra i l'entitat que presta el servei públic de televisió, o que aquestes obres hagin estat coproduïdes per les entitats, en un percentatge superior al 10 per 100 del cost, cas aquest en què el termini és d'un any.

CAPÍTOL III

De la publicitat per televisió i del patrocini televisiu

Article 9. *Publicitat il·lícita.*

1. A més del que resulta del que disposa l'article 3 de la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, és il·lícita, en tot cas, la publicitat per televisió que fomenti comportaments perjudicials per a la salut o la seguretat de les persones o per a la protecció del medi ambient; atempti el respecte degut a la dignitat humana o a les conviccions religioses i polítiques; o discrimini per motius de naixement, raça, sexe, religió, nacionalitat, opinió, o qualsevol altra circumstància personal o social.

Igualment, és il·lícita la publicitat que inciti a la violència o a comportaments antisocials, que apel·li a la por o a la superstició o que pugui fomentar abusos, imprudències, negligències o conductes agressives.

Té la mateixa consideració la publicitat que inciti a la crueltat o al maltractament a persones o animals, o a la destrucció de béns culturals o naturals.

2. La publicitat no ha d'utilitzar tècniques subliminals, entenen per publicitat subliminal la definida com a tal a l'esmentada Llei general de publicitat.

Article 10. *Publicitat prohibida.*

1. A més del que es desprèn del que disposa l'article 8 de la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, queda prohibida per televisió:

- a) Qualsevol forma, directa o indirecta, de publicitat de cigarrets i altres productes del tabac.
- b) La publicitat de medicaments i de tractaments mèdics que només es puguin obtenir per prescripció facultativa en el territori nacional.
- c) La publicitat de contingut essencial o primordialment polític, o dirigida a la consecució d'objectius d'aquesta naturalesa, sense perjudici del que estableix la Llei orgànica del règim electoral general.

2. Queda prohibida la publicitat encoberta.

Article 11. *Publicitat de begudes alcohòliques.*

La publicitat de begudes alcohòliques ha de respectar el que disposen a aquest efecte la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, i els principis següents:

- a) No pot estar dirigida específicament a les persones menors d'edat, ni en particular presentar els menors consumint aquestes begudes.
- b) No ha d'associar el consum d'alcohol a una millora del rendiment físic o a la conducció de vehicles, ni fer la impressió que el consum d'alcohol contribueix a l'èxit social o sexual, ni suggerir que les begudes alcohòliques tenen propietats terapèutiques o un efecte estimulants o sedants, o que constitueixen un mitjà per resoldre conflictes.
- c) No ha d'estimular el consum immoderat de begudes alcohòliques o oferir una imatge negativa de l'abstinença o de la sobrietat, ni subratllar com a qualitat positiva de les begudes el seu alt contingut alcohòlic.

Article 12. *Identificació i col·locació de la publicitat.*

1. La publicitat ha de ser fàcilment identificable i diferenciar-se clarament dels programes gràcies a mitjans òptics, acústics o tots dos.

2. Els espais publicitaris s'han d'emetre de forma agrupada en el temps reservat per a la publicitat. Només excepcionalment s'han d'emetre espais publicitaris aïllats.

3. La publicitat televisiva s'ha d'inserir entre els programes.

No obstant això, i a reserva del que disposa l'article següent, la publicitat també es pot inserir dins els programes sempre que no perjudiqui la seva unitat ni desmereixi el valor o qualitat d'aquests i la seva emissió es realitzi tenint en compte les mateixes interrupcions naturals del programa, la seva durada i naturalesa, i de manera que, en cap cas, es perjudiquin els drets dels titulars dels programes dins l'emissió dels quals s'insereix la publicitat.

Article 13. *Regles especials.*

1. En els programes compostos de parts autònomes, o en els programes o emissions esportius o d'esdeveniments o espectacles d'estructura similar, que tinguin un interval de temps entre cada una de les parts que els componen, només s'hi pot inserir la publicitat entre les parts autònomes o durant aquests intervals.

En les emissions esportives es pot inserir publicitat mitjançant transparències únicament en els moments en què el desenvolupament de l'esdeveniment retransmès estigui aturat, sempre que la publicitat no pertorbi la visió de l'esdeveniment ni ocupi més d'una sisena part de la pantalla.

Quan aquestes aturades tinguin una durada programada, es pot inserir durant aquestes qualsevol forma de publicitat la durada de la qual no excedeixi la de la interrupció.

2. En els programes de naturalesa diferent de la dels assenyalats al número anterior, les interrupcions publicitàries successives dins els programes han d'estar separades per un lapse de temps de vint minuts com a mínim, sense perjudici del que disposen els números següents.

El lapse de temps que hi hagi entre els espais publicitaris situats abans o després d'un programa i les primeres o últimes interrupcions publicitàries dins d'aquell pot ser inferior a vint minuts. El lapse de temps també pot ser inferior a vint minuts, però no inferior a quinze minuts, per una sola vegada dins de cada programa, per respectar les seves interrupcions naturals.

3. Les obres audiovisuals, com ara llargmetratges cinematogràfics la durada programada de transmissió dels quals sigui superior a quaranta-cinc minuts, poden ser interrompudes una vegada per cada període complet de quaranta-cinc minuts, i s'autoritza una altra interrupció si la durada programada de la transmissió total excedeix almenys en vint minuts dos o més períodes complets de quaranta-cinc minuts. Aquestes interrupcions han de respectar la integritat i el valor de l'obra.

S'exceptuen del que disposa aquest número les sèries, serials i emissions d'entreteniment, siguin infantils o no, les quals, sigui quina sigui la seva durada, poden ser interrompudes una o més vegades.

4. Els programes informatius, documentals, religiosos i infantils no poden ser interromputs per la publicitat, excepte en el cas que la seva durada programada sigui superior a trenta minuts, cas en què s'aplica el que estableixen els apartats 1 i 2 d'aquest article.

5. No es pot inserir publicitat en l'emissió de serveis religiosos.

6. S'entén com a «durada programada», als efectes d'aquest article, el lapse de temps total de durada del pro-

grama o obra inclosos els espais publicitaris que hi hagi dins l'obra o programa.

7. El que disposa aquest article no és aplicable a la publicitat en forma d'ofertes al públic o realitzades directament per vendre, comprar, llogar béns o productes o prestar serveis.

8. En tot cas, les emissions s'han de realitzar en les condicions tècniques que assenyali la norma tècnica per a la difusió dels senyals de televisió en blanc i negre i color, sense modificar-les durant els espais publicitaris.

Article 14. *Temps de transmissió publicitària.*

1. El temps de transmissió dedicat a la publicitat no ha de ser superior al 15 per 100 del temps diari d'emissió. No obstant això, es pot dedicar a més un altre 5 per 100 d'aquest temps d'emissió a publicitat en forma d'ofertes al públic realitzades directament per vendre, comprar, llogar béns o productes o prestar serveis.

2. El temps de transmissió dedicat a espais publicitaris dins de cada període d'una hora natural no ha de ser superior a dotze minuts, i en cap cas pot superar els disset minuts computant els espais dedicats a la promoció de la mateixa programació.

3. Sense perjudici del que disposa el número 1, les formes de publicitat com les ofertes al públic realitzades directament per vendre, comprar o llogar productes, o per prestar serveis, no han de ser superiors a una hora per dia.

Article 15. *Patrocini televisiu.*

1. Els programes de televisió patrocinats han de complir els requisits següents:

a) El contingut i la programació d'una emissió patrocinada no poden ser influïts, en cap cas, pel patrocinador de manera que s'atempti contra la responsabilitat i la independència editorial de l'entitat que presta el servei públic de televisió respecte a les emissions.

b) Han d'estar clarament identificats com a tals mitjançant el nom, logotip, marca, serveis o altres signes del patrocinador, al principi, al final dels programes, o en els dos moments.

També es pot identificar el patrocinador pels mitjans abans esmentats en el transcurs del programa patrocinat, sempre que es faci de manera esporàdica i sense pertorbar el desenvolupament del programa.

c) No han de contenir missatges publicitaris directes i expressos de compra o contractació de productes o serveis del patrocinador o d'un tercer, mitjançant referències de promoció concretes als esmentats productes o serveis.

2. Els programes de televisió no poden ser patrocinats per persones físiques o jurídiques l'activitat principal de les quals sigui la fabricació o la venda de productes o la realització de serveis la publicitat dels quals estigui prohibida de conformitat amb el que disposen els articles 9 i 10 d'aquesta Llei.

3. No es poden patrocinar telenotícies ni espais d'actualitat política.

4. Els espais de temps dedicats al patrocini televisiu no s'han de quantificar als efectes dels temps màxims de publicitat que preveu l'article anterior.

CAPÍTOL IV

De la protecció dels menors

Article 16. *Protecció dels menors davant de la publicitat.*

La publicitat per televisió no ha de contenir imatges o missatges que puguin perjudicar moralment o físicament

els menors. A aquest efecte, ha de respectar els principis següents:

a) No ha d'incitar directament els menors a la compra d'un producte o d'un servei explotant la seva inexperiència o la seva credulitat, ni que persuadeixin els pares o tutors, o els pares o tutors de tercers, perquè comprin els productes o serveis de què es tracta.

b) En cap cas ha d'explotar l'especial confiança dels nens en els seus pares, professors o altres persones.

c) No pot presentar, sense un motiu justificat, els nens en situacions perilloses.

Article 17. *Protecció dels menors davant de la programació.*

1. Les emissions de televisió no han d'incloure programes ni escenes o missatges de qualsevol tipus que puguin perjudicar seriosament el desenvolupament físic, mental o moral dels menors, ni programes que fomentin l'odi, el menyspreu o la discriminació per motius de naixement, raça, sexe, religió, nacionalitat, opinió o qualsevol altra circumstància personal o social.

2. L'emissió de programes susceptibles de perjudicar el desenvolupament físic, mental o moral dels menors i, en tot cas, d'aquells que continguin escenes de pornografia o violència gratuïta només es pot realitzar entre les vint-i-dues hores i les sis hores i ha de ser objecte d'advertència sobre el contingut per mitjans acústics i òptics.

El que es disposa també és aplicable als espais dedicats a la promoció de la mateixa programació.

CAPÍTOL V

Del règim sancionador

Article 18. *Subjectes passius i competències de control i sanció.*

1. El règim sancionador que estableix aquest capítol és aplicable a les entitats públiques o privades que preveu l'article 2.1 d'aquesta Llei.

2. Les funcions de control i inspecció del compliment de les disposicions d'aquesta Llei per als serveis de televisió s'han d'exercir amb les excepcions assenyalades en el paràgraf següent, pel Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient. La imposició de les sancions que l'incompliment de les esmentades disposicions pugui comportar en aquests supòsits correspon, per a les infraccions greus, al ministre d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, i per a les molt greus, al Consell de Ministres.

3. Les comunitats autònomes han d'exercir les funcions de control i inspecció i imposició de sancions respecte als continguts de la programació dels tercers canals propis i dels serveis de televisió sobre els quals els correspon atorgar el títol habilitador.

Article 19. *Infraccions i sancions.*

1. Es considera infracció molt greu la violació reiterada de les obligacions i prohibicions imposades en els capítols II, III i IV d'aquesta Llei, i infracció greu la violació no reiterada d'aquestes obligacions.

2. Les infraccions al que preveu aquesta Llei se sancionen d'acord amb el que estableix l'article 25 de la Llei 10/1988, de 3 de maig, de televisió privada, excepte la sanció d'extinció de la concessió, que no és aplicable als efectes d'aquesta Llei.

Disposició adicional única. *Requeriments d'informació.*

El Govern està autoritzat a requerir a les entitats que presten el servei públic de televisió les dades que necessàries per informar la Comissió de la Comunitat Europea

del grau de compliment del que disposen els articles 5 i 6 d'aquesta Llei.

Les comunitats autònomes amb competències en la matèria també poden requerir la informació respecte als tercers canals propis i de les entitats que presten serveis de televisió sobre els quals els correspon atorgar el títol habilitador, amb la finalitat de remetre-la al Govern als efectes que preveu el paràgraf anterior.

La informació obtinguda és confidencial i no pot ser utilitzada per a fins diferents dels que preveu aquesta Llei.

Disposició transitòria primera. *Termini de reserva d'obra europea.*

La reserva que estableix el número 1 de l'article 5 per a la difusió d'obres europees, la poden assolir les entitats de televisió de forma gradual, de manera que en acabar el quart any comptat a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei o, si s'escau, del començament de les emissions, la reserva assoleixi el 40 per 100 del temps d'emissió. No obstant això, és necessari cobrir aquest percentatge gradualment.

Transcorregut el termini assenyalat, la reserva s'incrementa anualment fins assolir la proporció de reserva determinada a l'article 5.1.

Disposició transitòria segona. *Termini per a reserva de producció independent.*

La reserva establerta a l'article 6 es pot assolir de forma progressiva. A aquest efecte, les entitats que presten el servei públic de televisió, constituïdes abans de 1989, poden mantenir durant l'any d'entrada en vigor d'aquesta Llei la proporció d'emissió d'obres europees comprovada per cadascun d'aquests durant 1988, i han d'incrementar anualment la reserva d'emissió de les obres fins a l'assoliment de la proporció exigida a l'article 6, en un màxim de quatre anys.

Els organismes o entitats constituïts després del 31 de desembre de 1988 han de prendre com a any de referència als efectes del paràgraf anterior l'any de la constitució.

Disposició transitòria tercera. *Període transitori per a interrupcions publicitàries.*

Les previsions que conté el número 1 de l'article 13 es comencen a aplicar transcorreguts sis mesos des de l'en-

trada en vigor d'aquesta Llei. Les previsions que contenen els números 2, 3 i 4 d'aquest article es comencen a aplicar transcorreguts dotze mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria única.

Queden derogats els apartats 3 i 4 de l'article 14 i l'article 15 de la Llei 10/1988, de 3 de maig, de televisió privada, i totes les normes del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Fonament constitucional.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1, 1r, 21è i 27è de la Constitució, i, per tant, té el caràcter de norma bàsica.

Disposició final segona. *Habilitacions al Govern.*

1. Sense perjudici de les obligacions internacionals concretes per Espanya, s'habilita el Govern per adoptar per la via reglamentària les mesures necessàries que garanteixin que les emissions de televisió, originàries de països tercers no pertanyents a la Unió Europea i que puguin ser rebudes en el territori espanyol, no són contràries a les disposicions que contenen els capítols III i IV d'aquesta Llei.

2. El Govern ha de dictar les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei.

3. Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 12 de juliol de 1994.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ